

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 17. sušca, 1893.

II. List.

Papež Leon XIII in Ljubljanska škofija.

V kako lepem imenu je naša škofija v Rimu, kaže med drugim ginljiva zahvala Sv. Očeta, ki so jo prejeli naš premilostni gospod knez in škof te dni iz Rima. Poročili so bili namreč prevzvišeni gospod knez in škof dr. Jakob Missia 28. svečana t. l. sv. Očetu po dunajskem apostoljskem nunciju kardinalu Alojziju Galimbertu, kako prelepo in spodbudno so po vsi Ljubljanski škofiji gg. duhovni z verniki obhajali škofovsko 50letnico sv. Očeta in naznanili so ob enem mnogotere verne in vdanostne občutke našega naroda, kateri so se razodevali o tej priliki do sv. Očeta Leona XIII.

Na to sporočilo dobili so prevzvišeni gospod knez in škof iz Rima od papeževega državnega tajnika kardinala Marijana Rampolla predragoceno pismo z 10. t. m., in v tem pismu Sv. Oče priserčno zahvalo naznanjajo vsi Ljubljanski škofiji in vsim, ki so posebej čestitali in zlasti še „izveršujočemu odseku prvega katol. slovenskega shoda“ — zahvalo namreč za njihovo verno vdanost in ljubezen ter podelijo vsim apostoljski blagoslov. Naj nasleduje tukaj latinsko izvorno pismo in vstrič pretolmačenje, kakor je v „Slovenca.“

Illustrissime ac Reverendissime Domine!

Per Eminentissimum Pro-Nuncium Apostolicum Vindobonae degentem certior factus est Summus Pontifex de iis, quae extra ordinem sunt peracta in dioecesi tua significandae laetitiae causa, die qua Ille implebat annum episcopatus quinquagesimum. Admodum gavisus est Sanctitas Sua ex tot tantisque vestri in Se studii et amoris testimoniis, sed eo vel magis, quod perceperit, episcopale iubilaeum suum non parvi contulisse religioni fovendae et provehendae divini cultus frequentiae. Vult itaque Pater Beatissimus, ut ministerio tuo sensus innotescant cum paternae benevolentiae Suae cunctis fidelibus

Prevzvišeni in prečastiti gospod!

Po prevzvišenem apostolskem pronunciju bivajočem na Dunaju, zvedeli so sv. Oče o tem, kar se je zgodilo v Tvoji škofiji izrednega v izraz radosti oni dan, ko so dopolnili petdeseto leto svojega škofovanja. Močno so se veselili sv. Oče zaradi tolikih in tako mnogobrojnih spričevanj udanosti in ljubezni do njih in to tem bolj, ker so slišali, da je njihova škofovska petdesetletnica močno ogrela pobožnost in pospešila obiskovanje službe božje. Zato hočejo sv. Oče, da se po Tvojem posredovanju naznanijo čutila očetovske njihove naklonjenosti do vseh vernikov Tebi izročeni, kakor tudi čutila hvaležnosti do vseh

Tibi concreditis, tum grati animi omnibus iis, qui urbe Labacensi vel privato nomine vel publico testati sunt penes Te obsequium, quo illum prosequuntur.

Peculiares insuper agens grates Sectioni delectae Catholicorum coetui parando, quae datis literis exhibere curavit gratulationem et vota sua. Sanctissimus Dominus impertit amantissime apostolicam benedictionem Tibi, ac universae dioecesi, cui praees, nec non memoratae Sectioni in auspiciis caelestis auxilii, quod implorat ab omnium munerum largitore Deo, quod labores ab ea suscepti laetos atque uberes fructus edant.

Hisce Tibi, pro meo munere renunciatis, hoc reliquum habeo, ut sensus Tibi significem sinceram estimationis, qua sum ex animo

Amplitudini Tuae

Romae, 10. martii 1893.

Addictissimus

M. Cardinalis Rampolla.

tistih, ki so v ljubljanskem mestu, bodisi zasebno v svojem imenu, ali pa kot javne osebe pred Teboj izrazili svojo udanost do njih.

Posebno zahvalo izrekajo dalje „izveršujočemu odseku“ katoliškega shoda, ki je skerbel za to, da je pismeno sporočil svojo čestitko in svoja voščila.

Sveti Oče podelé preljubeznjivo apostolski blagoslov Tebi in celi škofiji, kateri stojiš na čelu, kakor tudi imenovanemu odseku v poročtvu božje pomoči, katere prosijo od Boga, delivca vseh darov, da rodi delo od njega začeto, veselega in obilnega sadú.

Ko sem Ti po svoji dolžnosti to sporočil, preostaje mi še dolžnost, da Ti izrazim čutila odkritoserčnega spoštovanja, s katerim sem iz dna serca

najudanejši

M. kardinal Rampolla.

V Rimu, 10. marca 1893.

Cerkveno leto,

ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Drugo poglavje.

Božična doba.

§. 5. Rojstvo Gospodovo ali Božič.

(Dalje)

Pozneje so se med take ponočne pobožnosti vrinile razne nedostojnosti in zlorabe. Za to je Cerkev — v nekaterih krajih prej, v drugih poznej — taka ponočna bogoslužna shajališča odpravila, bogoslužje pa preložila na predan praznikov. Božični praznik pa je v tej zadevi izjema; ponočna služba božja se mu je ohranila do današnjega dne.

V naši škofiji je sploh navada, da se duhovni zberó ob enajsti uri po noči v cerkvi, opravljat dnevnice. O polnoči se obhaja služba s slovesno sv. mašo — polnočnica. Cerkev je pri tej priliki obilno razsvetljena, naznanjajoč, da betlehemske pastirje, ki so čuli pri svojih čedah, je to noč bila obsijala nebeška svetloba. Polnočnica se imenuje tudi angeljska maša, ker evangeljski odlomek pripoveduje, da je angelj pastirjem naznanil rojstvo Kristusovo. — Druga sv. maša se verši ob jutranji zori, ob času, ko so pastirji prišli k jaslicam. Imenuje se zornica, ali pastirska maša. — Pri belem dnevu se opravi tretja sv. maša — velika ali slovesna maša. Pri prvi sv. maši se praznuje rojstvo Jezusovo iz Marije Device; pri drugi rojstvo Jezusovo v sercih

vernikov, ki naj tudi s pastirji vred Odrešenika molijo, pri tretji rojstvo Jezusovo iz Boga Očeta, kakor to naznanjata mašni list in evangelij.

Perva sv. maša je nadalje nekako hvalivna daritev, s katero se Bogu daje zahvala, da se je Edinorojeni včlovečil; druga je prosivna daritev, po kateri prosimo Boga, da bi se vdeležili duhovnega rojstva Kristusovega; tretja pa je častivna daritev, po kateri Kristusa molimo in slavimo kot pravega Boga.

Navada, da duhoven daruje o božičnem prazniku tri ss. maše, je zelo stara; pozna jo že Gregorij Veliki kot silno staro. Vendar niso zapovedane ravno vse tri ss. maše.

Sveto veselje, ki veje iz veličastnega obreda božičnega praznika, razodeva se tudi v družinskem življenju kristjanov. Skrivnostni ljubeznjivi dogodki, ki so se veršili božično noč pri sveti družini v betlehemske hlevu, izbujajo živ odmev tudi v kersčanskih hišah. Tu se namreč postavljajo božične jaslice, božična drevesa, in delé božična darila. Sv. Frančišek Asiški v 13. stoletju je prvi predstavljal rojstvo Jezusovo v zgodovinskih podobah. Postavil je namreč nedaleč od svojega samostana v nekem gozdiču hlev, in v njem oltar, ki so ga obdajale podobe božjega Deteta, Marije, sv. Jožefa, angelov in pastirjev s čedami. Sveti večer o polnoči se je podal tje s svojimi duhovni in z ljudstvom, kjer so pri krasni razsvetljavi svetega veselja ginjeni obhajali službo božjo. Sv. Frančišek je pridigoval o ubožnosti božjega Deteta. Ljudstvo je začelo to misel posnemati, ter po hišah zgodovinsko vpo-

dobljevati rojstvo Odrešenikovo. Tudi volu in osličku so odkazali prostor v hlevu. To spominja na očitjanje Izaijevo: „Vol pozna svojega gospoda, in osel jasli svojega gospodarja, Izrael pa ga ne pozna“ (Iz. 1, 3.) Ta običaj se je pozneje vvedel po širokem svetu.

Drugodi postavljajo sveti večer božično drevo, ki ga z okraski ovenčajo, z lučicami razsvetle, in z darili obložé. Drevo pomeni Kristusa, ter spominja na drevo življenja v raj; darila pa počitujejo dragocene milosti, ki nam so došle po rojstvu Njegovem.

Semertje se po hišah zažiga dišeče kadilo v opomin, naj bi Kristus našel v srcih hišne družine prijetno stanovanje; kropljenje z blagoslovljeno vodo je pa prošnja, naj bi Kristus, vir vseh blagrov, razlil svoj blagoslov čez nas in naše imetje.

(Dalje nastl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (50letnica Sv. Očeta Leona v Uršulinskih šolah.) „Danica“ je v zadnjem listu prav pohvalno omenila raznih ljudskih šol ljubljanskih, kako so 18. februarija spodbudno obhajale škofovsko petdesetletnico slavnega našega svetega Očeta, papeža Leona XIII. Podrobneje je opisala lepo slavnost papeževu na II. mestni deški šoli na Grabnu. Morda blagim bralcem vstrežemo, ako jim podamo še kratek popis, kako se je ta redka slavnost praznovala na dekliških šolah pri čč. gospéh Uršulinkah.

Veliko veselje so nam naredila šolska oblastva, ktera so uslišala prošnjo čč. gg. katehetov ljubljanskih ljudskih šol ter določila, da bo št. sobota 18. februarija poduka prosta in da se papeževa slavnost primerno praznuj. Ko smo to veselo novico zvedeli, precej so se zbrale čč. gospe učiteljice z gosp. katehetom v posvet in sklenile so učenkam v spodbudo ta slavni dan, kar se da, svečano obhajati. In zdaj so kar tekmovalé učiteljice in učenke, da se je bilo prav čuditi, kako so mogle v tako kratkem času toliko lepega pripraviti. Šabota pride, svečani dan. Učenke vesele hité v šolo praznično oblečene, in pred šolo jih že pozdravlja z nad cerkve vihrajoča papeževa zastava. Ob 8ih se je pričela slavnost v cerkvi. G. katehet R. Merčun je naj poprej v priserčni pridigi učenkam razložil, kako vesel praznik da je za ves katoliški svet petdesetletnica škofovstva sv. Očeta. Veliko romarjev iz celega sveta pojde tje doli v sv. Rim sv. Očetu srečo voščiti. Tudi otroci se veselijo tega dneva; 700 otrok bilo je oni dan pri sv. Očetu, in kako veseli so jih bili sv. Oče. Tedaj tudi mi ne smemo zaostati, in če tudi ne moremo osebno tje k sv. Očetu, hočemo pa tem bolj goreče tukaj doma se Jih spominjati, zanje moliti, ter vse žive dni zvesto se deržati sv. vere, ktero nam oznanujejo namestnik Kristusov.

Po pridigi so učenke s korom vred navdušeno zapele dve kitici papeževe himne, potem je imel g. katehet sv. mašo z blagoslovoma, in zahvalno pesmijo in zopet s kitico papeževe himne se je zveršila cerkvena svečanost. Ko je sv. opravilo v cerkvi minulo, zbrale so se učenke v ozaljšani sobi 6. razreda k šolski slavnosti. Tukaj je bil napravljen oder, na steni podoba sv. Očeta Leona XIII, vsa ozaljšana in in spodaj bil je kar vert cvetic in zelenja, in že so čakali tukaj v živih podobah pripravljene vsi deli

sveta: Evropa, Azija, Afrika, Amerika, Avstralija, dalje XIX. stoletje in zraven letošnje leto, vse v živih podobah, med vsemi pa najčastitljivejša Cerkev katoliška, tudi živa podoba s tijaro na glavi in s kelihom v roki; pod podobo sv. Očeta pa dva angelja, klečeča in blazino deržeča, na kateri je ležal lavorov venec, in s tem vencem je ob koncu igre Cerkev (namreč živa podoba) ovenčala podobo sv. Očeta. Silno lepa je bila igra, v kateri vsak del sveta prihití k Cerkvi katoliški in našteva obile zasluge sv. Očeta za dotične dežele in vsak po svoje slavi slavnega papeža Leona. Igrale so jo gospodičine ter učenke iz 8. in 7. razreda vnanje šole v popolno zadovoljnost in to celo dvakrat, ker je imela popoldne ob 4ih to lepo slavnost tudi še notranja šola. Deklamacije, petje, ogovor g. kateheta tudi tukaj v šoli, posebno pa sprelepa igra, vse skupaj je pripomoglo, da se je šolska slavnost papeževa prav sijajno zveršila.

Ko je g. katehet opomnil v svojem ogovoru, da ko slavimo praznik poglavarja sv. Cerkve, spodobi se da se spominjamo pri tem tudi ljubljenege vladarja naše mile Avstrije, presvetlega cesarja, zlasti ko je ravno ta dan 40letnica žalostnega spomina, ko je bil cesar od zlobne roke napaden, — so nato otroci prav iz serca zapeli cesarsko pesem. Č. g. Mati prednica pa so v spomin na današnjo slavnost oskerbeli lepih spominkov, podobico sv. Očeta Leona XIII z molitvami, s kterimi so bile učenke obdarovane. Vsi veseli smo bili sprelepe svečanosti, in iz serca klicali k sklepu: Slava Papežu Leonu!

Z Gorenjskega, 24. februarija. (O škofovski 50letnici sv. Očeta Leona XIII.) (Konec.) Da bi pa tudi naša šola, o kateri zamoremo reči, da, hvala Bogu, pri nas še ni ločena od Cerkve, kaj storila za proslavljenje Sv. Očeta, je bilo sklenjeno, da bo tudi ona še posebej obhajala svojo tridnevnicu. Odločeni so bili v to dnevi 20., 21. in 22. febr. to je, ponedeljek, torek in sredo. Za v ponedeljek je bilo napovedano otročičem, naj se snidejo proti 7. uri zjutraj v učni dvorani. Pustilo se jim je pa to vendar na prosto voljo, ker so se namreč jele zopet širiti osepnice v našem kraju, da bi se s tem odklonila vsaka odgovornost, če bi se kaki otrok kaj prehladil ali pa celo obolel. Vendar so se ob napovedani uri snidli iz višje skupine do malega vsi, in tudi iz nižje skupine nekateri. Kako pa so otroci začudeno gledali, videvši učno dvorano vso spremenjeno, opravljeno v resnici prav po svatovsko. Na osmerih mestih sprednjega oddelka učne sobe so ponarejali na steno pripeti, od dna tal do stropa segajoči rudeči papirnati pasovi stenske stebre. Na sprednji steni je bila obešena pod mičnim rudečim baldahinom dopersna, kolorirana slika Sv. Očeta Leona XIII v zlatem okviru (dar nekdanjega tukajšnjega učenca in poznejšega dekana, rajn. g. dr. J. L.). Nad, spod in ob straneh podobe so bili poobešeni venci iz ponarejenih cvetic; verh tega pa je zališalo v simetrični razverstitvi sprednjo steno osmero papeževih (rumeno-belih), dve cesarski (černo-rumeni) in čvetero narodnih (belo-modro-rudečih) primerno velikih zastavic. Na stranskih stenah ste bili pripeti tudi še dopersni sliki Nju c. kr. Veličanstev, presvitlega Cesarja in Cesarice v pozlačenih okvirih.

Ob 7. uri podala se je mladina v sprevedu v cerkev k sv. maši, katero so služili č. gosp. katehet Franc Rihar. Za slovesne sprevede in šolske slavnosti ima naša šola svoje lepo višnjevo zastavo; o

posebnih prilikah pa se ji pridružijo še kakor nekaka častna straža okoli 3 metre dolge štiri zastave: cesarsko-avstrijska (černo-rumena), papeževa (rumeno-bela), avstr. cesarske hiše (rudeče bela) in kralj. bavarska (modro-bela). Da je za tako slovesno praznovanje prišlo tudi teh petero zastav na beli dan ter na čelo šolarskega sprevoda v cerkev gredé in nazaj, ume se sabo ob sebi. Po skončanej sv. maši je prišla tedaj mladina zopet nazaj v šolo, in na ukaz zasedla svoje prostore. Najpred se ji je zdaj v kratkih, njej primernih in umljivih besedah razložil pomen slavnosti, kar naj do poznih let nikdar ne pozabi. Na to so otroci odmolili iz prečastnega gosp. prošta Ant. Jarc-a male knjižice: „Sveto leto, 1881, str. 109—103 VII.“ kratke zdihljeje, njih 20, s katerimi je sklenjenih nad 2 tisoč in 4 sto dni odpustkov. Vsak otrok je po naprej priporočenem opominu daroval te odpustke v prid ubogih duš v vicah v namen: da bi one izprosile Sv. Očetu še mnogih zdravih, veselih, srečnih in zadovoljnih let; da bi včakali zmago Njihovo in sv. Cerkve čez njune sovražnike, in da bi dosegli enkrat veneč večne slave v nebesih. Na to je zapela mladina navdušeno Papež-Leonovo himno, katero si je bila že dolgo poprej raz šolske table prepisala in se jo na pamet priučila. Konečno pa je namesti slavoklica po šegi severnih Slovanov zapela (po napevu domačega pridelka) še trikrat: „Mnoga leta, mnoga leta, na mnoga leta!“ S tem je bila slovesnost prvega dne šolske tridnevne skoncana. Pouka ta dan po dovoljenju višjih šol. oblastnij ni bilo. Šolska dvorana je ostala tako dekorirana tudi še naslednja dva dneva, 21. in 22. febr.; molilo, pelo in slavopelo se je tudi še ravno tako, kot prvi dan, se vé, ob prostem času med 2. in 3. šolsko uro, tako da se s tem ni nič kratil in kerhal pouk. — Dostavim naj tudi še to, da so v torek (21. febr.) prišli med poukom tudi č. g. župnik J. M. v šolo, ter so tudi oni šolsko tridnevno odlikovali s tem, da so razdelili med pridnejše otroke razne mične knjižice, in jim priporočili, naj si jih ohranijo v spomin na škofovsko petdesetletnico Sv. Očeta Papeža.

Res! na milijone src pošiljalo je o škofovski petdesetletnici vroče molitve in zdihe proti nebesam; tudi na milijone nedolžnih ročic povzdigovalo se je kviško, da bi Bog ohranil Sv. Očetu Leonu ljubo zdravje še kaj let, in dal včakati zmago Njim in stiskani sv. Cerkvi. Upajmo, da toliko gorečih prošenj ne bo ostalo neuslišanih! — L.

Maribor. (Postni pastirski list lavantinskega knezo-škofa.) (Dalje.)

III. Božja je cerkev po svoji edinosti.

Novo prav določno znamenje resničnosti in božje ustanove naše sv. cerkve nam ponuja njena edinost. Kakor je le eden Bog, ena resnica, tako more le ena cerkev prava biti. „Eden Bog, ena vera, eden kerst“ (Efež. 4, 5).

Katoliška cerkev ima to potrebno edinost, ker ene nauke uči, eno daritev opravlja, ene zakramente deli in ima le enega vidnega poglavarja, rimskega papeža, s katerim namestnikom Jezusa Kristusa in naslednikom sv. Petra so drugi škofje kot nasledniki drugih apostolov zvezani neločljivo. Globokega pomena je gotovo to, da pri zadnji večerji ni prosil Jezus svojega nebeškega Očeta nobene milosti tako priserčno in svečano, kakor je molil za edinost med svojimi: „Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki

si mi jih dal da bodo edini, kakor sva jaz in ti!... Pa ne prosim samo za nje, temveč tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi v mene verovali, naj bodo vsi edini, kakor si ti Oče v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni edini, da bode svet veroval, da si me ti poslal. In veličastvo, katero si ti meni podelil, izročil sem tudi njim, da so edini, kakor sva tudi mi lva edina. Jaz sem v njih in oni so v meni, da bodo popolnoma edini in da bode svet spoznal, da si me ti poslal in da jih ljubiš, kakor tudi mene ljubiš.“ (Jan. 17, 11 20—23.) Da mora cerkev Kristusova edina biti, to naglašá sveti Pavel večkrat v svojih lehih listih: „Elen Gospod, ena vera, eden kerst, eden Bog in Oče vseh, ki je čez vse in po vsem in v nas vseh. In on je odločil nekatere za apostole, druge za preroke in še druge za pastirje in učitelje, da se izobrazí život Jezusa Kristusa, da dosejemo vsi do edinosti vere in spoznanja Sinu božjega“ (Efež. 4, 11—13.) — Svoje ljubljene Korinčane pa opominja: „Prosim vas bratje v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa, bodite složni vsi in ne puščajte, med sebe nesloge, marveč bodite enega duha, ene misli in enakega prepričanja. Je li Kristus razdeljen?“ (II. Kor. 1, 10, 13.) Krepko povdarjajo tudi sv. očetje cerkveno edinost. Čislani škof in mučenec sv. Ciprijan je spisal o edinosti sv. cerkve posebno razpravo, v kateri med drugim čudno lepo pripazuje: „Kakor je solnčnih žarkov sicer mnogo, a solnčna luč je ena; kakor je na drevesu veliko vej, a deblo je le eno, poganjajoče iz močnih korenin; kakor teče iz enega studenca več vod, da se kaže njih mnogo število v kipeči množini, a je vendar edinost v izvirku — jednako je tudi s cerkveno edinostjo. Loči solnčne žarke od solnca, edinost ne more prenašati te ločitve. Ulomi od drevesa vejo, ulomljena ne bode zelena. Loči potok od izvirka, usahnil ti bode. Tako pošilja tudi cerkev, ko sije v luči Gospodovi, svoje žarke po vsej zemlji; vendar je le ena luč, ki sveti na vse strani. Elinost telesa je nerazdeljiva“ (De eccl. cath. unitate. c. 5. Izdal V. Hartel na Dunaju, 1868. Del I. str. 213. nsl.)

V vsakem času in na vsakem kraju uči naša sv. cerkev tiste nauke, ki jih je učil sam Jezus Kristus; opravlja daritev, katero je opravil in zapovedal večni viši duhoven; deli tiste zakramente, katere je postavil božji Zveličar. Zmirom še velja izrek svetega Ireneja: „Dasiravno je sv. cerkev razširjena po vsem svetu, ohranja vendar razodeto vero tako zvesto, kakor bi prebivala le v eni hiši; veruje eno in isto, kakor bi imela le eno dušo; uči enoglasno, kakor bi imela le ena usta. Četudi so jeziki različni, je vendar moč svetega izročila taista. Niti v Germaniji utemeljene cerkve ne verujejo in ne učé drugače, niti ne v Hiberniji ali Galiji ali na Jutrovem ali v Egiptu ali v Libiji ali sredi svetá; temveč kakor je solnce na vsem svetu taisto, tako žari vsepovsodi tudi luč oznanjevanje resnice in razsvetljuje vse ljudi, ki hrepené po spoznanju resnice.“ (Adv. haer. lib. c. 10. n. 2.) Kar verujemo mi katoličani danes, to se razlega že skoro dvetisoč let po vseh pokrajinah svetá in se glasi iz ust vseh pravovernih kristjanov. V vseh delih svetá veruje katoliška cerkev to, kar v Rimu; ne veruje in ne uči nič drugega, kar je verovala in učila pred petimi, desetimi, osemnajstimi stoletji. Blagodejnega delovanja sv. cerkve ne motijo in ne zavirajo niti narodne meje in razlike med jeziki in govoricami. Sv. cerkev pušča vsakemu svoje in govori

z vsakim narodom v razumljivem mu jeziku. Rimsko-katoliška cerkev si je enaka ob bregovih ameriške reke Misisipi in široke Dunave; ob bregovih indijskega Ganga in egiptovskega Nila, rimske Tibere in angleške Temse. Sv. cerkev obsega vso zemljo; sega v nebesa, kjer sedi na desnici Očetovi Jezus Kristus njen Gospod, in kjer bivajo njeni večni srečni otroci; sega v čistilišče do vernih duš, katerim pomaga z dobrimi deli, da se njim terpljenje prikrajšuje. Da, cerkev je daleč na široko in dolgo, na visoko in globoko razpeta, pa vendar le eno edino velikansko drevo božje! (Dalje nast.)

Bosna. Brežičani kod Prjedora, 11. sušca 1893. (V Val Laha in zemljišče za zidanje cerkve sv. Jožefa.) Sprejmite nekoliko črtic o smerti pokojnega g. Val. Laha.

V Banjaluki sem se sošel pred katoliško župnijsko cerkevjo s staro ženico; ker bila je cerkev še zaperta, začneva se pogovarjati. V veliko začudenje moje je ženica povedala, da je doma iz Kranjske, pa bila je z možem svojim v službi pri pokojnem gosp. Val. Lahu v bosanski Dubici in to tudi takrat, ko so ga umorili. Mož bil je sluga in cerkvenik, ona pa kuharica. Sedaj je uboga vdovica. Izpraševal sem jo o vsi dogodbi pok. g. Val. Laha in pripovedovala in razlagala mi je. Očitno sem, zakaj je njen pokojni mož šel lopovom odpirat vrata? Zakaj jih je vodil po gredah k sobi gospoda Valentina? Rekla je: „Slabe vrata, brez železne zaporce, samo z lesenim zapahkom, „rigeljnom“ zaperte, so odperli sami. Lopovi so s pretenjem smerti prisilili moža, da je šel klicat gospoda; pri meni pa je stal jeden z orožjem, da se niti ganiti nisem smela in ne glasú dati. Gospod Valentin je sprejel hajduke ostro, ni jim hotel zahtevanih denarjev dati; začeli so ga moriti, on že vboden v persa z nožem, je vse porinil ven iz sobe, prijel za nož, da ga potegne hajduku iz roke, pa si je roko čez dlan odrezal (obrezal) (?). Začeli so ga biti po glavi in zgrudil se je gredé v vežo in bil mertev.

„Mož njen, pravi dalje,“ tekel je potem, k prav bližnji žandarjski postaji in klical stražarje; ti niso prec vstali, poklicali so moža noter v sobo, še le, ko jim je vse povedal, začeli so se oblačiti in šli tje v Lahovo preubogo in slabo stanovanje. Lopovi so bili ušli, le jednega so še dobili notri. Denarja so nekaj uzeli, večji denar pa je bil v miznici zaklenjen in ta je ostal.“ Ali ipak v Dubici govorijo, da je Vaš mož bil izdajavec. Zakaj pa ni takoj rjuti in vpiti začel? Hajduki bi se bili tega zbal, ker onkraj ceste blizo so žandarji. To je ženo osupnilo. Pravi: „E, kaj še, moj mož že ni tega nalašč ali zgovorjeno storil; ampak moral je, z orožjem prisiljen. Saj je velikokrat gospoda opominjal, da naj močnejšo hišo, ali vsaj vrata močne in z železnimi zapori dajo napraviti. Večkrat je moj mož pravil gospodu, da sliši tu in tam, da se jim grozijo razkolniki, da so v nevarnosti, in naj se bolje zavarovajo. Pa gospod so rekli: „E pojdi, pojdi, kaj se tako bojiš? Ali nisi Kranjec?! Jaz se sam trije ne bojim, če pridejo.“ Orožja pa nobenega niso imeli, da bi se branili. „Storili so pa Serbje to gospodu iz maščevanja.“ Kaj je pa temu krivo bilo? „Največ tole: Gospod so vedno zemljišča kupovali in katoličane naseljevali. Kupili so tudi nekatere zemljišča od turških begov, na katere so si tudi Serbje lastili neke pravice; tekla je za to pravda, Serbje so zgrabili, gospod pa vso pravico dobili; prišlo

je veliko stroškov plačati, to pa morali so plačati Serbje gospodu in pa solniji. Prizadele Serbje hodili so gospoda lepo prosit, naj jim stroške odpustijo, pa gospod nikakor niso hoteli; rekli so: vse do krajevca morate odplačati, prav nič vam ne odpustim, jaz bom te vaše plačane stroške podelil drugim ubogim, katerim bom sam hotel. V cerkvi so pa v priligi strašno se hudili nad razkolniki in to tako glasno in večkrat, da se je vse ven slišalo in Serbi so na cesti vse to poslušali (Če ni kaj prisiljeno? Vr.) Tako začelo se je silno hudo sovraštvo in staroverci-Serbi se radi maščujejo „In maščevati so se.“ To pa rečem, da ranjki gospod Valentin so prav ostro, ubožno in pobožno živeli; samo d. povedati jim je težko kaj bilo, deržali so se terbo glavno, kar so si zavzeli in proti Serbom staroverskim so se neprijazno deržali.

Kakor sem vam že omenil, sem pri odvetniku v Banjaluki sprožil zaostal. reč zavoljo farovža in cerkvene zemlje v Prjedoru; kajti vso zapuščino pok. V. Laha so dediči izročili pooblastilno temu odvetniku, da jih zastopa. Bil sem luskno leto osebno pri Andreju Lahu in dobroserčno mi je obljubil, da bo nekaj odstopil. Zlaj se bo tudi to vravnalo. O priliki pogodbe za vel. zemljišče za ubožnico v prid sirotnih dečkov sem vprašal odvetnika, je li dobil kakov nalog zbog one cerkvene zemlje v Prjedoru? Da, dobil sem od Andreja Laha, da to in toliko odstopi cerkvi. Naročil mi je odvetnik, kaj naj storim zbog tega v Prjedoru.

Šel sem v gruntovni vrad k „geometru.“ s tem sva šla na ono zemljišče in po dovoljenju dedičev odmerilo se je ob ulici kos lepega zemljišča s hišo vred, ki je sedaj farovž. pol „joha“ in 200 □ m. Napravil se je spis iz zemljiščne knjige, poleg pa zemljeris odmerjenega kosa zemlje in poslal sem to odvetniku, on bo poslal dedičem, da se podpišejo v dozvolu cerkvi sv. Jožefa, da se od dedičev zemljišča tu odpiše in za cerkvo vpiše v gruntovnico; potem bo še le sedanji farovž in kos zemljišča popolno cerkveno župnijsko zemljišče. Ostalo bo še dedičem 3—4 „joh“ zemljišča, katerega bodo prodali; o ko bi jaz imel toliko denarja takoj bi ga kupil za katoliško-cerkveno dobro! Mnogo bilo je truda, da se je župnijska hiša in zemljišče za stavbo nove cerkve dobilo, da se bo vendar del tega, kar se je tu za katoliško cerkev kupilo, pridobilo ubogi cerkvi sv. Jožefa. Hvala Bogu! za to, in da se je tako izšlo.

(Konec nast.)

Pristavek: Naj še naznanimo veselo sporočilo, da se na prizadevanje verlega br. Alfonza Marije s posebno dobrotljivostjo nekterih gg. duhovnov na Kranjskem ravno nakupuje in je blizo že čisto dogotovljeno neko lepo in obširno posestvo blizo Prjedora, kjer se ima napraviti sirotišnica in odgojnica za toliko ubožnih, zapuščenih dečkov v Bosni. Večina svote za nakup je že skupaj in vložena; se vé, da stroški bodo še veliki. To bi bilo neko „Boskovišče“ v Bosni in zasluga ne bode majhna, kdor bode pripomogel k tej dobrotni napravi pri naših ubožnih bratih na Bosanskem. Vr.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni. (Konec.) Ko čitamo ljubo in mило „Zgodnjo Danico“ in verlega „Slovenca,“ se nam atrinjajo solze radosti in vernega ganutja pri popisih 50letnega biskopskega jubileja sv. Očeta Leona XIII, kakor se je veršilo v Sloveniji, osobito Kranjski.

Živoverni, vdani, pokorni in zvesti bodimo Bogu — Jezusu Kristusu in Njegovemu namestniku na zemlji sv. Očetu rimskemu biskopu, v neodjenljivi zvezi s poglavarjem rimo-katoliške Cerkve in vseh biskopov v jedinstvu z naslednikom prvaka apostolov; kateri je rimski papež. In ni se nam bati ničesar, akoprav bi vse vlade in svetovni mogočnejši in pervaki postali liberalni, malo-slabo-krivoverni, ali brezverni, framasonski ali novopoganski. Slovenci in Slaveni! deržimo se terdno in bodimo živi udje sv. Cerkve in nje poglavarja in z njim združenih vzvišenejših cerkvenih udov; bodimo povse določni, živoverni rimo-katoliški kristjani; pa, ako bi došlo, da bi zbog tega imeli terpeti, časno blago izgubiti, kri in telesno življenje dati, ne ustrašimo se, ne bojmo se, ne odjenjajmo od sv. vere in Cerkve rimo-katoliške! Terjajmo nazaj pravice naše sv. vere in Cerkve in ne pustimo si jih drobiti, odlomljevati in jemati. Ako bodemo takovi, ne morejo nas zmagati ne hudobne moči svetá in ne pekla. Zmagali bomo, kakor so slavno zmagovali prvi kristijani. Ne bojmo se silne borbe, niti težkih skušenj!

V siromašni, toda milostni cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru, se bode v Jožefovem mesecu marciju še posebno molilo, opravljale se bodo verno-cerkvene pobožnosti in iskrena priporočila k sv. Jožefu za vse blagodušne dobrotnike in dobrotnice te uboge cerkve, ker so poleg drugega silno potrebnega cerkvenega nas vzmogli, da smo oskerbeli in kupili 300 metrov dervá za pečenje opeke, za silno potrebno novo dostojnijo cerkev. Dragi verno-katoliški slovenski bratje in sestre, pomagajte nam še blagoserdno za apno in kamenje, da se letos pripravi vsa nabava, „materijal“, za cerkev sv. Jožefa tukaj! In, ko bi, koje usmiljene dobrodelne duše hotele v večjo slavo Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, tu med drugoverci, podariti in poslati, kakove umetno narejene cvetke, šopke in venčeke; kaj primerne za Božji grob, kake reči, da bi se dva svetilnjaka (lustra) mogla tu zložiti, kako posodo za blagoslovljeno vodo; čedne, dostojne kadilnice in čolnička za kadilo je jako potreba; vse, naj bo čedno staro, ali lepo novo, bi dobro došlo. Spomnite se za praznik sv. Jožefa in za velikonočne pirhe — pisanke te ubožne cerkve sv. Jožefa.

Ako bi kedo hotel blagodušno kaj poslati v mili dar, zamore nasloviti: Katolički cerkveni odbor u Prjedoru. Pošta ali železnična postaja Prjedor. Bosna.

Iz Torina, 6. sušca 1893. (Poterdilo in zahvala.)
S posredovanjem g. J. C. Majerja, iz ondotnega mesta, prejel sem od Vaše blagovitosti dar 429 frankov za naš misijon in za potrebe naše nove cerkve Jezusovega presv. Serca, ki se stavi v Londonu. Tisučera iskrena zahvala Vam in vsim mnogozaslužnim dobrotnikom, ki so se vdeležili pobožnega darila. Jaz in vsi moji molimo in prosimo presveto Jezusovo Serce, da bi z naj bogatejšim blagoslovom povračalo dobrotnikom njihovo dobrotljivost.

Želeč Vam vse dobro in dolgo življenje, polno zaslug za nebesa, se tudi jaz priporočam v Vaše molitve in bivam v Sercu Jezusovem

prehvaležni sluga

Lago D. Angeli
za odsotnega Don Rua.

Bolni deček.

Enkrat še se spomlad verni!
Rad bi v cvetju gledal dol.
Pisan plašč le berž razgerni,
Da me mine bridka bol.

Peti hočem pesen glasno,
Ter slaviti tvoj prihod,
Versto vencev vil bom krasno,
Da proslavim tvoj prerod.

Pridi, pridi! Oj ne mudi
Se predolgo, zorni čas!
Pevcev roj tam v gaju zbudi,
Gozdu daj zelen svoj kras!

Ti kasniš... Moj čas se steka...
Včakal te ne bom, spomlad!...
Bolu ne prineseš leka,
Ne vresničiš mojih nad ..

Al kaj tožiš, serce vbogo,
Kratko vigred tu cvete...
Tukaj cvetk vihar tre mnogo,
Druge slana še požge.

Tudi jaz sem cvetka zala.
Čaka me nebeški vert,
Da ne bo mi cvetja vkrala
Sapa svetna,... pridi smert!

Tje presadi me, kjer veje
Večna vigred! Kjer sercé
Spolnjene zre vse nadeje,
Kjer mu vteši Bog željé.

—m.—

Spomin na Rožnik.

Od nekđaj, ko bila sem čisto še mala,
Si ljuba mi bila ti cerkvica zala;
Nabirala cvetke po griču okrog,
Ko z materjo šla sem na Rožnik skoz log.

Minula so leta detinske mladosti,
Zđaj boja, skerbi in terpljenja je dosti;
Pa pelje me rada na Rožnik še pot,
Marija saj vedno je polna dobrot.

Preljubljena cerkev Ljubljani je draga,
Saj tukaj Marija vsim vernim pomaga;
Kdor milost zadobil si ono, al' tó,
Poterdil mi bodeš, da res je takó.

Saj predno še solnce z zagore prisije,
Koraka na homec častilec Marije,
Zaupanje stavi po poti gređoč
Pri Tebi, Marija, da najde pomoč.

Pred Tvojim altarjem duhoven mašuje,
Daruje in k Tebi preserdno zdihuje:
O Mati predobra; usliši me Ti,
Da duša nobena se mi ne izgubi.

Nedolžni, pravični pred Taboj klečijo,
Ki cvetka jim čednost z lica žarijo;

Se zročajo Tebi, o bodi jim bran.
Da ognejo kužnega greha se rán!

Še grešnik pristopil je v Tvoje svetišče,
Ki dneve in leta pokoja si išče;
Skesán in poboljšán on grič zapustí,
V frančkanski pa cerkvi si pokoj dobí.

Ob pálici starček se guglje operti,
Želi še edino le srečne si smerti.
Al enkrat rad videl Tvoj mili obraz,
Še predno mu steče odločeni čas...

Minula so leta detinske mladosti,
In boja skerbi pa terpljenja je dosti,
Preljubljena mati mi v Bogu zdaj spé,
In gorke solzice na grob mi rosé.

Minulo, minulo le vse mi je h krati,
Oj bodi Marija od zdaj mi Ti mati,
V viharjem življenju me pelji z rokó
Do ljubega Jezusa v sveto nebó.

M. Jer ančič.

Zvon in sercé.

Zvon iz stolpa lin doneva,
Močno v serce mi buči,
Ga razgreva, kadar peva,
Mi na potu mojnih dni.

Kakor glas njegov se širi,
Širi meni se sercé,
Po vesoljnem mi vsemiri
Misli moje se zgbé.

V hipu si želim peruti,
Da bi švignil do nebá;
Ali v hipu duša čuti,
Da je k tlam priklenjena.

Milo mi okó ozira
V sinji se nebá obok,
Serce pa le bolj prostira
Mi mogočni zvona zvok.

Dan na dan mi zvon zapoje,
Dan na dan vskipi sercé.
Kdaj li hrepenenje moje
Rešnjega dočaka dné? —

Janscest.

Prošnja.

O, Marija, moja mati,
Sprejmi v svoje varstvo me!
Da zamogel obvarovati
Bom skušnjav vseh hudih se.

Daj, da mogel dokončati
Bom, kar želel sem storit';
Daj, da mogel bom pevati
V svetem hramu te častit'.

Ti Marija, pomočnica,
Ozri milo se na mé!

Ti ubogih tolažnica,
Jaz oziram se na té.

K tvoji časti čem živeti,
Kadar stan dosegel bom;
V tvojo slavo vedno peti,
Ko cerkveni moj bo dom.

Perva Tebi bo daritva,
Ki prinesel Sinu v dar,
In zročena Ti molitva
Od služabnika vsikdar.

Tone osmašolec.

Razgled po svetu.

Hervasko. (Čestitanje Sv. Očetu.) Hervatom se mora to priznati, da v katoliške vere spoznavanju so možki, bodi si zoper razkolstvo (staroverstvo) ali proti kakoršnemu si bodi krivoverstvu, in „otac — papa“ je v njih ustih sveta oseba. Zagrebško vseučilišče. (če tudi ni brez nekterih nasprotnikov) se je sedaj možato pokazalo in je edino v Avstriji Leonu XIII čestitalo o njegovih velikih slavnostih. Zato je državni tajnik kardinal Rampolla poslal prav vljudno zahvalo sv. Očeta vseučilišnemu rektorju gospodu Pliverić-u.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec.)

a) Glavni namen:

Živa vera.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Ni pa treba veliko modrosti za spoznanje, da se poslopje bolj neizogibno svojemu poginu bliža po onih, kateri ga tiho spodkopujejo ter skerbé za notranjo gnjilobo, kakor pa po družih, ki ga napadajo z vso silo in očitno, kateri sili se pa lahko postavimo v bran; in ravno tako žuga sedaj človeški družbi polovičarstvo in neodločnost v spoznavanju sv. vere, zaspanost in lenoba v verskem djanju; toda ta nevarnost ni najmanjša, ktera nam pretí. Popolnoma neumljivo je to obnašanje do tiste sile, s katero kljuje duh časa proti veri, do nesramne derznosti, s katero dandanes zanikujejo najsvetejše resnice ali pa jih zasmehujejo. Vsaki dan napadajo Boga, neumerljivost duše, prihodnje življenje, npravne postave in njih vterjenje z večnim plačilom in večnimi kaznimi, ne besa in pekel, prostost volje, bistveni razloček med dobrim in hudim, ter vse zasmehujejo v besedi in djanju in s povodnijo zanikarnih spisov. Nič ni tako strašno ko ta prizor, ako ni kje še strašnejša malomarnost, s katero se gledajo splošni ti napadi, s kakoršno možje, ki hočejo sicer veljati za resnobne, gledajo to razruševanje zadnje podlage vsega reda, in jih nič ne boli v njih kratkovidnosti, ko takoimenovani ljudski voditelji kličejo na pomoč razne duhove laži za svoje dozdevne pripomočke v dosego dozdevnega blagra; zaslepljenost in oterpnost, ako ni hinavstvo, s kakoršno so državni možje odvezali državo vsacega veroizpovedanja, jo prav za prav

razglašajo za brezverno, ali jo zavezali v polno praznoverstvo. Ako država ne moli, ali pa k vsem malkom moli, navdaja zelo lahko tudi državljana nesrečna misel, da ni Boga in da mu tedaj le zaradi tega natvezajo vero, da ga ohranijo krotkega, t. j. da ga sramotno in ostudno sleparijo. Le en Bog je, kterega oznanjuje Zveličar Jezus Kristus; kdor njemu ne služi, je služabnik hudobnega duha; le en Kristus je in tega najdeš v Njegovi sv. katoliški Cerkvi; kdor nje ne posluša, ni kristjan, je njen nasprotnik. Taka jasnost in odločnost veroizpovedanja je prva lastnost žive vere, ktera vse nasprotno izločuje.

(Dalje nast.)

b) Posebni nameni.

20. **Sedem žen mučenic.** Kerščanske matere. Deklice v nevarnosti. Kerščanska volitev za srečen zakon

21. **S. Benedikt.** Benediktinski red. Hude redovne zadeve. Vstanova nekega samostana. Dijaki o velikonočnih počitnicah. Terpeči na očeh.

22. **S. Lea vdova.** Vdove in sirote. Vstanova sv. Detinstva. Mladi ljudje, da pridejo v kerščanske hiše.

23. **Dva ss. Framencija, tergovca.** Rešenje kupčijstva in z mamonove oblasti. Mnogi zmešani.

24. **Praznik M. B. 7 žalosti.** Spreobrnjenje sovražnikov sv. Cerkve. Nesrečni mašniki in redovniki. Ljudski misijoni in njih vodniki.

25. **Oznanjenje M. D.** Goreče češčenje Matere Božje. Vstanova Marijanskih kongregacij na gimnazijah. Vsakdanja molitev sv. rožnega venca po vsih hišah. (Konec nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne Bolan na očeh za pomoč. — Več zgubljenih mladenčev.

Listek za raznoterosti.

Naši dijaki. V ljudski kuhinji je „finarominister“ za mesec februar od 162 mladenčev plačal 241 gld. 89 sld. Razun teh je bilo več ali manj podpiranih 31 družih ter vsih skupaj čez 190. Mesca sušca pa so mnogi hodili le samo opoldan v ljudsko kuhinjo (tako smo za bolje spoznali iz več vzrokov, in za zvečer so pri gospodinjah nekoliko dobivali ali samo ob kruhu prebili); plačali smo tedaj v ljudski kuhinji od 172 mladenčev 199 gld. 81 sld., ter mnogim nekaj še k večerji na stanovanji, in tako je vsih stroškov za sušec okoli 250 gld. Nekako po toliko počez tudi prejšnje mesce. Nekteri starši so sami nekoliko pridajali, pa teh je bilo le malo; večina teh velikih stroškov je poravnana iz darov dobrotnikov. Izmed mladenčev jih je nekaj malo iz realke, orgljarske in obertne šole, nekoliko več iz pripravnice in začetnih razredov, naj večja večina pa iz gimnazije.

Kar tiče napredek, so v naj večem številu dobro izdelali, sedem iz višjih šol je odličnjakov; moramo pa priznati, da tudi polom je to polletje precej velik

— kacih 15 jih je šlo pod klop, če ne še kateri več. Kaj je bil vzrok? Nekteri so premalo umeli tvarino: „miza tiš, riba fiš.“ „Kaša — prain, lass mich sein.“ Drugim je bila nejasna zastavica: „Enkrat je bil en tkavec, je imel kratek pavec; ko bi bil dalji tkavec, bil bi tudi dalji...?“ Drugi zopet iz starodavne povedke besedice „Modicum et bonum“ niso prav zapomnili in so zapisali „Metlicam et monium...“ Še kteri so tam zunaj ne mara praktično študirat šli ali hodili preiskovat, iz česa in kako je skuhana neka šumeča pupa — in doletel jih je tisti pošastni „entsprechend“ v nramnosti, ki bo domačim telička iz hleva odgnal, pa morebiti še ne bo zadosti! To pa je rečeno sploh o pezebljih, ne samo naših. Zanašamo se pa, da večina se jih bode zopet povzdignila, da ne bode njih „poslednje hujše kot je bilo prvo“ Gg. profesorjem pa želimo poterpljenje z neskušeno mladino in usmiljenje do njenih staršev in sorodvincev.

Hrenov spomenik. — katoliška pripravnica, — katoliška gimnazija. Svetovali so nekteri, da naj se slavnemu škofu Hrenu postavi spomenik; drugi so rekli: Ta spomenik bodi „katoliška učiteljska pripravnica“ Hrenu na čast; — „Slovenec“ 15. sušca pa kliče: „katoliška gimnazija bodi ta spomenik! — „Danica“ je stvar pa djansko poprijela, ki ima že nekaj darov za spomenik Hrenov, kakoršen že bodi.

Cerkvene pesmi za mešane glasove. Zložil in gsp. župniku Val Alijančiču poklonil Ivan Zupan, organist in orgljar v Kamni gorici. Cena 50 kr. Založil g. skladatelj, tiskal R. Milic. „Slovenec“ 8. sušca delo hvali. Večkrat smo že opomnili, da tudi take dela naj bi se dajale v poterdilo v. č. škofijstvu, s čimur dobé veljavo za rabo v cerkvi. Pesmam pa naj bi se pri-devala imena pesnikov.

Varite se jih! Narbolj milovanja vredna stvar pod solncem je odpadnik. Taki nesrečnež je neki Nemeček, ki je prestopil k razkolnikom, zdaj za tolsto plačo od ruske vlade tudi druge k odpadu vabi po Češkem in Slovaškem in je že mnoge premotil in stermoglavil v brezno odpada in pogubljenja. — Tudi na Slovenskem ni brez tacega semena.

Posvečen je mesec sušec sv. Jožefu: 300 dni vsak dan odpustkov in enkrat popolen odpustek s spovedjo in sv. obhajilom, kdor ga vsak dan častí. Kdor ne more v marcu, smé izvoliti tudi drugi mesec za to češčenje.

Sreča Jožefom!

Jožete vse živi Bog!
Svét pa reši iz nadlog,
Da kar diha in živi,
Se v Gospodu zveseli!

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimenovan 20 gld. — Č. g. J. A. 1 gld. 50 kr. — Č. g. kapl. Jan. Müller 4 gld. — Fr. Černilec 3 gld. 30 kr.

Za sv. Detinstvo: Štiri osebe 1 gld. — Č. g. Anton Golobič, župnik v Cerkljah, 15 gld. 53 kr. — Čast. g. Matija Mrak, katehet, 11 gld. — Čast. g. Leopold Zaletel, kapelan v Mengšu, 61 gld. 28 kr. — Neimenovan 10 gld.

Za Marijanišče: Neimenovan 20 gld.

Za vstanovitev stalne in večji rezidence č. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“. Neimenovan 10 gld.